

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8882/2025
03.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ обоје из ..., чији је пуномоћник Урош Спасојевић адвокат из ..., против туженог Града Ваљева, кога заступа Заједничко правобранилаштво Града Ваљева и Општина Лајковац, Љиг и Осечина, ради исплате накнаде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4276/23 од 26.02.2025. године, у седници одржаној 03.07.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4276/23 од 26.02.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4276/23 од 26.02.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4276/23 од 26.02.2025. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Ваљеву П 34/23 од 08.06.2023. године у првом и обавезујућем делу другог става изреке, којима је обавезан тужени да на име накнаде за изузети део парцеле .. КО Ваљево исплати тужиоцима износ од 3.227.200,00 динара са законском затезном каматом од 08.06.2023. године до исплате и да им накнади трошкове парничног поступка у износу од 385.836,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Предмет овог спора је исплата накнаде за део парцеле .. КО Ваљево у површини од 20 ари 17м2 који је без спроведеног поступка експропријације и поступка одређивања накнаде фактички приведен јавној намени, предвиђеној Планом генералне регулације запад („Службени гласник града Ваљева“ бр. 9/15) за саобраћајну инфраструктуру и користи се као део улице ... у Ваљеву.

По оцени Врховног суда, о посебној ревизији туженог у овом спору није потребно одлучивати ради новог тумачења права.

У одлукама ревизијског суда, донетим у истим или битно истоветним чињеничноправним споровима, изражен је став о праву власника земљишта које је фактички приведено планској намени (тзв. фактичка експропријација) и користи се као добро у општој употреби (улица) на накнаду у висини његове тржишне вредности. Право власника тако одузетог земљишта на накнаду засновано је на одредбама члана 58. Устава Републике Србије и члана 1. Протокола 1. уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода којима је зајамчено право на мирно уживање имовине и предвиђено да се власник може лишити права својине само уз накнаду која не може бити нижа од тржишне. Обвезник исплате накнаде је јединица локалне самоуправе као титулар права јавне својине на улици (која није део аутопута или државног пута I и II реда), у смислу члана 10. став 10. Закона о јавној својини.

Наводи туженог да је предметна парцела настала деобом парцеле веће површине, са наменом да је купци плацева насталих парцелацијом користе као пут, као и да тужиоци немају право на накнаду јер им је право својине престало напуштањем ствари у смислу члана 46. став 2. Закона о основама својинскоправних односа, нису од значаја за дозвољеност и основаност његове посебне ревизије.

У одлуци Уставног суда Уж 4230/2015 од 01.03.2018. године оцењен је као уставноправно неприхватљив став судова да подносилац уставне жалбе нема право на накнаду за земљиште чији је земљишнокњижни корисник, а које је урбанистичким планом предвиђено за улицу, без обзира на то што су га купци суседних парцела користили као путно земљиште. У наведеној одлуци Уставног суда изражено је становиште да се такво земљиште више не може сматрати приватним путем већ улицом која је по Закону о јавној својини у општој употреби и у својини јединице локалне самоуправе на чијој се територији налази, која је зато имала обавезу да то земљиште експроприше од ранијег власника и исплати му одговарајућу накнаду.

Одредбом члана 46. Закона о основама својинскоправних односа прописано је да право својине престаје напуштањем ствари (став 1.) и да се ствар сматра напуштеном када њен власник на несумњив начин изрази вољу да не жели више да је држи (став 2.), те да напуштена непокретност прелази у друштвену својину у тренутку њеног напуштања (став 3.). Сопственик губи право својине у смислу наведене одредбе кад ствар напусти и несумњиво се одрекне свог права-изричито или конклюдентно израженом вољом да ствар напушта и да више не жели да је има у државини. У овом случају, није доказано да су тужиоци изричито или конклюдентном радњом јасно изразили вољу да напуштају спорну парцелу, да би се могло сматрати да им је право сувојине престало напуштањем и да зато немају право на тражену накнаду.

Тужени уз ревизију није приложио правноснажне пресуде на које се позива, због чега се не може оценити да ли у овом случају постоји потреба да се о његовој посебној ревизији одлучује ради уједначавања судске праксе.

Из тих разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Ревизија туженог није дозвољена ни на основу члана 403. став 3. ЗПП. Вредност предмета овог спора нижа је од вредности која је по наведеној одредби меродавна за дозвољеност ревизије. Због тога је, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић